

Arrest

**nr. 58 900 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HAELTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juli 2008 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.2. Op 23 juli 2009 weigerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster voor de tweede maal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Verzoekster diende op 2 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 7 december 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.3 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 20 december 2010 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name het attest van immatriculatie, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door haar verstrekte identiteitsgegevens.

Ook de door betrokkene voorgelegde Cédula pessoal kan niet aanvaard worden gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) concreet stelt dat het om een internationaal erkend paspoort moet gaan, of een gelijkwaardige reistitel, of een I.K.

Betrokkene voegt later bij haar aanvraag een identiteitskaart toe.

Met betrekking tot deze identiteitskaart en de eerder vermelde Cédula pessoal moet verwezen worden naar betrokkenes laatste asielaanvraag d.d. 25.07.2008 waarbij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in diens beslissing d.d. 23.07.2009 reeds stelde dat ‘...men zich ernstige vragen kan stellen bij de authenticiteit van deze documenten ...’ Zo stelt het CGVS onder andere over de identiteitskaart dat hoewel betrokkene verklaarde in Luanda steeds in de wijk Petrangol te hebben gewoond, de identiteitskaart als verblijfplaats een adres in de wijk Ilha Do Cabo vermeldt. Wanneer betrokkene stelt dat dit in casu de plaats van uitgifte betreft, doet het CGVS dit van de hand door te wijzen op het feit dat op de identiteitskaart ‘residencia’ staat en niet ‘placa de emissao’.

Hierdoor kan niet aangenomen worden dat betrokkene op geldige wijze haar identiteit/nationaliteit gestaafd heeft. Betrokkene heeft aldus via frauduleuze documenten en valse verklaringen getracht de Belgische autoriteiten te misleiden waardoor het voor onze diensten onmogelijk is zekerheid te verschaffen over haar werkelijke identiteit/nationaliteit.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden werpt verzoekster de schending op van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht *“als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf afwijst als onontvankelijk bij gebreke aan een 'geldig' identiteitsdocument; Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk erkent dat verzoekster een identiteitskaart toevoegde aan haar aanvraag en tot op heden de valsheid van het voorgelegde document niet is aangetoond;

Zodat de bestreden beslissing nietig is wegens schending van algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Toelichting:

De verzoekende vreemdeling dient bij een aanvraag tot machtiging tot verblijf een kopie van een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een kopie van een nationale identiteitskaart voegen.

Deze voorwaarde moet minstens voldaan zijn op het ogenblik dat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier behandelt en haar beslissing neemt.

Inzake voegde verzoekster een nationale identiteitskaart aan haar dossier vóór de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing nam.

Heden stelt de Dienst Vreemdelingenzaken nog steeds dat niet voldaan werd aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde, aangezien deze identiteitskaart een frauduleus document zou zijn ...

Het dient evenwel opgemerkt dat tot op heden het frauduleuze karakter van de voorgelegde identiteitskaart niet werd bewezen op basis van bijvoorbeeld een politieel onderzoek. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst inzake louter en alleen naar de vaststellingen van het Commissariaat-Generaal; aldaar stelde men -op basis van enkele tegenstrijdige of onduidelijke verklaringen- dat '... men zich ernstige vragen kan stellen bij de authenticiteit van deze documenten ...'. Deze omschrijving zegt het allemaal ... er kunnen zich vragen gesteld worden ... maar de vermeende valsheid werd niet aangetoond.

In dergelijke dossiers worden de voorgelegde identiteitsdocumenten steevast voorgelegd aan politieel diensten die op hun beurt de documenten onderwerpen aan een marginaal en/of grondig echtheidsonderzoek.

Zolang het frauduleuze karakter niet is aangetoond, begeeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich op glad ijs wanneer zij stelt dat verzoekster de Belgische autoriteiten heeft pogen te misleiden. Dergelijke vooronderstellingen gebruiken als grondslag voor een dergelijk verstrekende beslissing kan zeker bestempeld worden als een onzorgvuldige manier van handelen.

Verzoekster contacteerde inmiddels verschillende instanties (Angolese ambassade te Brussel en Belgische ambassade te Louanda) met de vraag of men haar identiteitskaart aan een onderzoek kan onderwerpen om de authenticiteit van haar documenten aan te tonen. Van zodra zij enig resultaat ontvangt, zal zij dit resultaat voegen aan het administratief dossier.

Het eerste middel is ernstig en gegrond."

2.2. Verzoekster levert inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. De Raad gaat er dan ook van uit dat verzoekster de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."*

2.4. Verzoekster betwist de motivering in de bestreden beslissing aangaande het door haar overgelegde attest van immatriculatie niet. Verzoeksters kritiek spitst zich toe op de motivering in de bestreden beslissing aangaande haar Angolese identiteitskaart die ze later aan haar dossier heeft toegevoegd.

2.5. De bestreden beslissing stelt omtrent verzoeksters Angolese identiteitskaart het volgende:

“Met betrekking tot deze identiteitskaart en de eerder vermelde Cédula pessoal moet verwezen worden naar betrokkene laatste asielaanvraag d.d. 25.07.2008 waarbij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in diens beslissing d.d. 23.07.2009 reeds stelde dat ‘...men zich ernstige vragen kan stellen bij de authenticiteit van deze documenten ...’ Zo stelt het CGVS onder andere over de identiteitskaart dat hoewel betrokkene verklaarde in Luanda steeds in de wijk Petrangol te hebben gewoond, de identiteitskaart als verblijfplaats een adres in de wijk Ilha Do Cabo vermeldt. Wanneer betrokkene stelt dat dit in casu de plaats van uitgifte betreft, doet het CGVS dit van de hand door te wijzen op het feit dat op de identiteitskaart ‘residencia’ staat en niet ‘placa de emissao’.

Hierdoor kan niet aangenomen worden dat betrokkene op geldige wijze haar identiteit/nationaliteit gestaafd heeft. Betrokkene heeft aldus via frauduleuze documenten en valse verklaringen getracht de Belgische autoriteiten te misleiden waardoor het voor onze diensten onmogelijk is zekerheid te verschaffen over haar werkelijke identiteit/nationaliteit.”

2.6. De in punt 2.5. geciteerde motivering van de bestreden beslissing vindt steun in de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die zich in het administratief dossier bevindt. Deze beslissing werd blijkens het administratief dossier niet aangevochten door verzoekster en heeft derhalve een definitief karakter. Het staat de verwerende partij dan ook vrij om de door een andere administratieve overheid gedane appreciatie van verzoeksters identiteitskaart aan te wenden in de bestreden beslissing.

2.7. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota ligt de bewijslast in deze volledig bij de aanvrager van een verblijfsmachtiging. Aangezien de Commissaris-generaal op een gemotiveerde wijze de authenticiteit van verzoeksters Angolese identiteitskaart in vraag stelde, kwam het verzoekster toe om bij haar aanvraag om verblijfsmachtiging elementen aan te halen die erop wijzen dat haar identiteitskaart wel degelijk authentiek is, onder meer door zoals verzoekster zelf aangeeft in haar verzoekschrift, de Angolese ambassade te Brussel te verzoeken haar identiteitskaart aan een onderzoek te onderwerpen om de authenticiteit van dit document aan te tonen. Deze demarche heeft blijkens het verzoekschrift nog geen resultaten opgeleverd. Het staat verzoekster vrij om desgevallend een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekster opnieuw in de illegaliteit vervalt en mogelijks zal worden uitgewezen;

Terwijl verzoekster de moeder is van (H.M.D.), een jongentje van Belgische nationaliteit (en zodoende onverwijderbaar) met wie zij effectief samenwoont;

Zodat de bestreden beslissing nietig is wegens schending art. 8 E.V.R.M, aangezien zij tot gevolg heeft dat moeder en zoon zouden kunnen worden gescheiden van elkaar.

Toelichting:

Verzoekster had tijdens haar wettig verblijf een relatie met dhr. (L.M.D.), een Belg van Angolese origine welke woont te Luik, (...).

Uit deze relatie werd een zoontje geboren op 11/01/2010, welke via zijn vader de Belgische nationaliteit verwierf en alzo onverwijderbaar werd.

Nu verzoekster sinds de geboorte met haar zoontje samenwoont dient haar verblijf geregulariseerd. Immers de beslissing dd. 7/12/2010 en haar gevolgen (bv. bevel dd. 6/01/2011 om het grondgebied te verlaten) hebben tot gevolg dat het gezinsleven van verzoekster met haar zoontje in het gedrang komt.

Nu zij opnieuw in de illegaliteit vervalt kan zij geen inkomen verwerven om te voorzien in de kosten van onderhoud, opvoeding en opleiding van haar zoontje; waardoor deze eventueel geplaatst zou kunnen worden in een pleeggezin of een instelling, waardoor er een einde zou worden gesteld aan het beschermde gezinsleven van moeder en zoon.

De eventuele uitwijzing van verzoekster zou eveneens een schending van artikel 8 E.V.R.M, uitmaken.

Het tweede middel is ernstig en gegrond.

De bestreden beslissing werkt dan ook een patstelling in de hand, immers men weigert verzoekster te regulariseren, doch anderzijds is zij quasi onverwijderbaar als moeder van een Belgisch kind ingevolge de bescherming van art. 8 E.V.R.M. Dergelijke houding van de overheid werkt het illegaal verblijf van

vreemdelingen in de hand en creëert menonwaardige situaties, wat niet getolereerd zou mogen worden.

Via de nietigverklaring verhoopt verzoekster dat de administratie zou verplicht worden een nieuwe beslissing te nemen, waarbij wel degelijk rekening zou worden gehouden met de overgemaakte Angolese identiteitskaart.”

2.9. De Raad merkt op dat verzoeksters hele betoog inzake de schending van artikel 8 EVRM gekoppeld is aan “*De eventuele uitwijzing van verzoekster.*” Dienaangaande dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist ontegensprekelijk het overleggen van een identiteitsstuk als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou verzoekster op grond van deze bepaling recht hebben op een verblijfsmachtiging zonder aan de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden te voldoen. Tot slot heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de schending van het gezinsleven op Belgisch grondgebied indien verzoeksters zoontje in een pleeggezin zou worden geplaatst, terwijl verzoekster nog in België verblijft.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.10. Waar de raadsman van verzoekster ter terechtzitting nog verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 8 maart 2011, gewezen door het Hof van Justitie in de zaak G.R. Zambrano t. RVA, dient de Raad op te merken dat niet aangetoond wordt dat deze kwestie van openbare orde is. Ten overvloede, verzoekster heeft geen identiteitsstuk overgelegd waarmee ze de bloedverwantschap met een op 11 januari 2010 geboren kind met Belgische nationaliteit op officiële wijze aantoot. Met een simpele verwijzing naar het arrest Zambrano wordt ten overvloede niet aangetoond dat verzoekster zich bevindt in dezelfde specifieke feitelijke omstandigheden als het gezin Zambrano.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA